

ಬದುಕಿನ ಮ್ಯಾರಥಾನಿನಲ್ಲಿ ಹಲವು ಬಂಧಗಳು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಆಸ್ಥೆಯಿಂದಲೇ ಓಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಕೆಲವೊಂದು ಸಿಹಿ ಹಂಚಿದರೆ, ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಕಹಿ-ಹುಳಿಯನ್ನು ಹಂಚುತ್ತವೆ. ಈ ರುಚಿಗಳೇ ಪರಸ್ಪರ ನಡುವಿನ ಆಳ-ಅಂತರಗಳನ್ನಳಿಯುವ ಮಾಪನಗಳು.

ಸ್ವೀಕಾರ-ತಿರಸ್ಕಾರಗಳು ವಿವೇಚನೆಗೆ ಬಿಟ್ಟದ್ದು. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಘಟಿಸುವ ಘಟನೆಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಯಿಸಿದರೆ ಅದರ ನೋವು, ಸೆಡವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಆ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದಾಗಿರಬೇಕೇ ಹೊರತು ಬಂಧಕ್ಕೆಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ತಿಳಿವು ಅಗತ್ಯ. ಸ್ಮರಿಸಬೇಕಾದದ್ದು ಅದು ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟ ಪ್ರೀತಿ ಮತ್ತು ತೋರಿದ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು. ಹಾಗಾಗಿ ಬಂಧ ಯಾವತ್ತೂ ವಿಜಯಿ! ಅವರವರ ಬುತ್ತಿ ಅವರವರ ಹೆಗಲಿಗೆ ಎನ್ನುವುದರ ಅರಿವು ಅಗತ್ಯ.

ವ್ಯವಹಾರವು ಬಂಧವನ್ನು ಮುರುಟಿಸಬಾರದು, ಕರಟಿಸಲೂಬಾರದು. ವಿಷಯದ ಕುರಿತಂತೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಭೇದವಿರುವುದು ಸಹಜ. ಅದರ ಕುರಿತಾಗಿ ಸ್ಪಷ್ಟ ನಿಲುವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಬದುಕನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸಹಜ ಸ್ಥಿತಿಯತ್ತ ಮರಳಿಸಬೇಕು. ಕ್ರಿಯೆ-ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು ವಿಷಯಾಧಾರಿತವಾಗಿರಬೇಕು. ಅವು ಘಟನೆಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿರಬೇಕು. ಬಾಳಿರುವುದು ಬಾಳಿ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ, ಬೆಳೆದು ತೊನೆಯುವುದಕ್ಕೆ. ಮತ್ತೆ ಹಳೇ ರಾಗ ಅದೇ ತಾಳ ಹಿಡಿದು ಜಗುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಭೂತದೊಳಗೆ ನುಗ್ಗಿ ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿಹೊಡೆದು ಭವಿಷ್ಯದ ಹಾಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಸುಂದರ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಮೂಡಿಸುವತ್ತ ಕಾರ್ಯಪ್ರವೃತ್ತರಾಗಬೇಕು. ತಪ್ಪುಗಳು ಅನಾಹುತಗಳು ಜರುಗುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ. ಆದರೆ ಅದೇ ಒಂದು ಹವ್ಯಾಸವಾದರೆ ಕಷ್ಟವೇ ಸರಿ. ಅಂತಹ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಕುಗ್ಗದೆ ಬಗ್ಗದೆ ಬಂಧ ಬೆಳೆಸುವತ್ತ, ಉಳಿಸುವತ್ತ ಚಿಂತಿಸಬೇಕು. ಘಟನೆಗಳು ನಡೆದಾಯಿತು ಮತ್ತೆ ದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿಯೂ ಆಯಿತು. ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಬಿಡಬಾರದು. ಅವುಗಳು ಆ ಕ್ಷಣದ ಸತ್ಯಗಳು, ನೋವುಗಳು, ಸುಖಗಳು ಅಷ್ಟೇ. ಅದೆಷ್ಟು ನಲಿವುಗಳು ನಮ್ಮೊಡನೆ ನಲಿಯಲಿವೆಯೋ ಬಲ್ಲವರಾರು? ಹಾಗಾಗಿ ಆದಷ್ಟು ಸಂತಸದ ಭಾರ ಹೊರುವುದನ್ನು ರೂಢಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬದುಕನ್ನು ಸವಿಯಬೇಕು. 'ಕಲ್ಲು ಸಕ್ಕರೆ ಕೊಳ್ಳಿರೋ ನೀವೆಲ್ಲರು' ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತಾ ಬಂಧಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಸಿಹಿಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಹಾಳೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸುವ ಅಮೂರ್ತ ಚುಂಬನದ ಅಕ್ಷರಗಳು ಆಗಾಗ ಅವ್ಯಕ್ತ ಆಲಿಂಗನದ ಸುಖವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ಪದಗಳು ಹಾಗೆ ಜನ್ಮ ತಾಳಬೇಕು. ಬದುಕಿನ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರ ಮುದ್ರಿಸಲು ವಿವಿಧ ಬಣ್ಣಗಳ ಲೇಖನಿಗಳಿವೆ. ಬಣ್ಣವನ್ನು ಆರಿಸುವ ಮೊದಲು ತುಸು ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಪೋಣಿಸಲಿರುವ ಅಕ್ಷರಗಳು ಬದುಕಿಗೆ ಅರ್ಥ ಹೇಳುವಂತಿರಬೇಕು. ಸುಂದರ ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ಕುರೂಪವನ್ನೂ, ಕುರೂಪ ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ಸುಂದರ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಕೆತ್ತಬಹುದು.

ಕಣ್ಣಲ್ಲೇ ಇರಿಯಲೂಬಹುದು, ಸುಡಲೂಬಹುದು, ಪ್ರೇಮಿಸಲೂಬಹುದು, ಕಾಮಿಸಲೂಬಹುದು, ಕಾರುಣ್ಯವನ್ನು ಸ್ಮೂರಿಸಲೂಬಹುದು. ಕಿಚ್ಚು ನಮ್ಮ ಬಾಳಿಗೆ ಸ್ಮೂರ್ತಿಯ ಸೆಲೆಯಾಗುವ ಜೊತೆಗೆ, ಮಾತ್ರೆಯದ ಬೆಂಕಿಯಾಗಿ ಸುಡಲೂಬಹುದು. ಬದುಕು ಶುಭ್ರ ಹಾಳೆಯಂತೆ. ಜತನದಿಂದ ಕಾಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಹೊಣೆ ನಮ್ಮದು.

ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ನಾಳೆಗಳ ಹಾಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಯಾಡಿಸುವುದು, ವರ್ತಮಾನದ ಅಧಿಕೃತ ಹೇಳಿಕೆದಾರರಾಗುವುದು, ಭೂತದ ಭೂತ ಬಿಡಿಸುವ ಮಂತ್ರವಾದಿಯಾಗುವುದೆಲ್ಲವೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಬಾಳಿಗೆ ಅರ್ಥ ಬರೆಯುವ ಹೊತ್ತಲ್ಲಿ ಅನರ್ಥವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲಿರುವ ಸಲಕರಣೆಗಳು ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ಕೆಲವೊಂದು ವ್ಯಸನ, ಅಹಂ, ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳಿಗೆ ಯೋಚನಾ ಧಾಟಿಯನ್ನೇ ಬದಲಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ. ಅಷ್ಟಕ್ಕೂ ಪರಿಪೂರ್ಣರಾಗಿರುವವರು ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ಸ್ವಾಮಿ? ಅಬ್ಬರಿಸಿ ಬೊಬ್ಬಿರಿದವರೇ ಎಲ್ಲರು. ಪೌರುಷ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ. ಅದೇ ತಮ್ಮದೇ ವಿಷಯ ಬಂದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಸುಗಂಧ ಲೇಪಿಸಿ ಉಸಿರಾಡಲು ಕಷ್ಟವಾಗುವಂತಹ ಗಟ್ಟಿ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವವರೂ ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಇದ್ದಾರೆ. ಅದೆಷ್ಟು 'ಖ್ಯಾಸಿಂಗ್' ಮಾಸ್ತರುಗಳಿಲ್ಲ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ! ತನಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದರೆ ಸಿಡಿದೆಳುವ ವೀರಾಳುಗಳು, ಅದೇ ಅವರಿಂದ ತಮಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆಂದರೆ ಹಲ್ಲುಗಿಂಜುವವರೂ ಬಳಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ನೋವು ಎಲ್ಲರದ್ದೂ ಹೌದು. ತನ್ನದು ಬೇರೆ ಇತರರದ್ದು ಬೇರೆ ಅಂತಿಲ್ಲ. ನೋವಿನ ತೀವ್ರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರಬಹುದಷ್ಟೆ. ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಎಗರಿ ಬೇಳುವ ಮಂದಿಗೆನು ಕಮ್ಮಿಯಿಲ್ಲ.

ಇತಿಮಿತಿಯಿರಿತು ಬಂಧಗಳ ವ್ಯವಹಾರದೊಳಗೆ ಇಳಿಯುವುದು ಸರಿಯಷ್ಟೆ. ಆಡಿದ್ದೇ ಆಟವೆಂದು ಬೀಗಿ ಗರ್ಭ ಕಟ್ಟಿಸಲೂ ಇಳಿಸಲೂ ಹೇಳುವ, ಬಯಸುವ ಸಂಸ್ಕಾರವಂತರೆನಿಸಿಕೊಂಡ ಸೊ-ಕಾಲ್ಡ್ ಸುಸಂಸ್ಕೃತರ ಮಾತುಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಬೇಕು? ಮಾತುಗಳು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಬೆನೆಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತು ಬದುಕುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಕೆಲವೊಂದು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮಣ್ಣು ಮಾಡಿಬಿಡಬೇಕು. ಸಿಟ್ಟಿನೋ ಬರುತ್ತದೆ, ನೋವೂ ಇನ್ನಿಲ್ಲದಂತೆ ಕಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ ಸರಿ. ಹಾಗೆಂದು ನಾಲಗೆಯನ್ನು ಬೇಕಾಬಿಟ್ಟಿ ಹರಿಯಬಿಟ್ಟರೆ ಮುಂದಿನ ಅನಾಹುತಕ್ಕೆ ಯಾರು ಜವಾಬ್ದಾರರು ? ನಾಲಗೆಯುರುಳುವಾಗ ನಡುವೆ ಹಲ್ಲುಗಳಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ನಾಲಗೆ ಹೊರಳುವ ರಭಸದಲ್ಲಿ ಹಲ್ಲುಗಳಿಗೆ ಎಡತಾಕಿದರೆ ಕಷ್ಟವಾದೀತು. ಉರುಳಿಹೋದ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲ ಎನ್ನಲಾದೀತೇ? ಮಾತುಗಳೊಡ್ಡಿದ ವೇದನೆಯು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಯಾಗದು. ಹಾಗಿದ್ದೂ ಎಲ್ಲಾ ನೋವುಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡೇ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಬಾಳಿಗೆ ಅರ್ಥ ಬರೆಯಬೇಕಿದೆ. ಅಷ್ಟಕ್ಕೂ ನೋವಿನಿಂದಲೇ ತಾನೆ ಎಲ್ಲ ಹೊಸತುಗಳು ಹುಟ್ಟುವುದು! ■